

Бугай І.В.

Національний авіаційний університет, Київ

ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СОЦІАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ В УКРАЇНІ

Соціальна політика являється важливою складовою внутрішньої політики держави яка втілюється в життя через соціальні програми і на практиці реалізує відносини в суспільстві в інтересах і через інтереси основних соціальних груп населення (Драган О.І., Цимбалюк М.Г.).

Діяльність держави є визначальною у соціальній політиці та спрямованою на регулювання стабілізацію і розвиток соціальних відносин у суспільстві та задоволення соціальних потреб людини.

Найголовніше завдання соціальної політики розробка заходів щодо збереження та укріплення існуючого суспільного устрою або заміна його новим (прогресивним або регресивним).

Добре те, що в сучасній Україні соціальна політика дедалі більше розглядається і практикується як важливий елемент економічної стратегії державотворення. Це природно, бо вирішення корінних соціальних проблем – необхідна умова стратегії стабільного, сталого розвитку не тільки конкретної людини, а й суспільства загалом. На сьогоднішній день в Україні нормативно-правова база, що обґрунтовує соціальну політику, також поступово вдосконалюється, наближається до міжнародних, зокрема європейських стандартів.

Соціальна політика не існує як некерований процес, вона визначається відповідним чином, інтегрується в усі сфери життя суспільства, суспільні відносини. Вона має дві взаємозалежні складові – по-перше, проголошення загальнодержавного (стратегічного) курсу в гуманітарній, соціальній сфері і, по-друге, про детермінацію соціальної політики відповідними нормами, законами.

Соціальна політика в Україні як самостійній суверенній державі була започаткована з проголошенням Декларації про державний суверенітет України. В Декларації зазначено, що найвищою цінністю для суспільства і метою його розвитку є людина, її честь, здоров'я. Це означає, що економіка і політика повинні мати відповідну соціальну спрямованість в новітній Україні. В державі мають бути створені відповідні умови для співробітництва всіх структур політичної системи, всіх частин суспільства в їх єдності навіть за об'єктивних їх відмінностей. А відтак потрібна певна соціально спрямована діяльність органів місцевого самоврядування, громадських об'єднань, необхідно створити систему соціальних служб і соціального захисту та забезпечення, підтримки населення.

У Конституції України є записи про те, що “громадяни мають право на соціальний захист”, що включає право на забезпечення їх у разі соціально негативних випадків передбачених законом.

Конституцією України встановлено перелік основних соціальних прав і свобод людини і громадянина згідно з сучасними світовими стандартами та підходами та реальними суспільно-політичними потребами власних громадян. Основні з них такі: право громадян на працю, заробітну плату, право на належний

соціальний захист, право на житло, право дітей-сиріт і дітей, позбавлених батьківського піклування, на державне утримання і виховання, право на освіту і соціальне забезпечення тощо.

В Україні існує близько 60-ти нормативних актів щодо соціального захисту інвалідів, людей похилого віку, пенсіонерів.

При розробці соціальної політики в сучасній Україні, з одного боку, дотримувалися міжнародних стандартів і нормативних актів, а з другого – враховувалися суто національні аспекти – існуюча традиція, досвід, практика.

Таким чином, законодавство України становить певну базу соціальної політики, забезпечує її правовий статус, створює правові умови для ефективного регулювання системи соціального захисту, соціальної допомоги і соціальної підтримки населення.

*Науковий керівник: Новікова Н.С.,
ст. викладач*

УДК 316.334 (043.2)

Карплюк А.О.

Національний авіаційний університет, Київ

ЕТАПИ СТАНОВЛЕННЯ МОЛОДІЖНОГО РУХУ В УКРАЇНІ

Формування правової української держави передбачає участь різних верств населення в управлінні суспільними і державними справами. Питання розвитку молодіжного руху в Україні стало об'єктом дослідження багатьох науковців.

Різні підходи до визначення молодіжного руху в Україні розкриваються в роботах О. Корнієвського, В. Якушика, В. Головенько, М. Головатого.

Більшість дослідників вважають, що перший етап припадає на 1985-1988 роки, коли створюються нові не багаточисельні неформальні групи молоді, метою яких була реалізація своїх потреб, задоволення власних інтересів.

Особливо виділялись угруповання фанатів, панків, рокерів, металістів тощо. Дуже часто їх вчинки провокували на протести іншу частину молоді, населення.

1989-1991р – хронологічні межі другого етапу. Він характеризується:

- утворенням молодіжних груп і різноманітних організацій;
- активним поширенням різних молодіжних дискусійних гуртків і клубів.

В той же час молоді люди прагнули реалізувати свої потреби через активну політичну діяльність, протистояти певним чином різним соціальним інститутам.

З 1991 року бере початок новий етап в розвитку молодіжного руху. Саме в цей період Україна здобула свою незалежність, в результаті чого в країні активніше почали проводити політику щодо нашої молоді. Важливою датою для розвитку молодіжного руху було прийняття 1992 року Декларації «Про загальні засади державної молодіжної політики в Україні». На даному етапі розвитку суспільства з кожним днем збільшувалась чисельність молодіжних організацій. В 90-ті роки в Україні функціонує понад 30 всеукраїнських, а також понад 200 регіональних молодіжних угруповань, розвивається система державних інститутів, які займаються формуванням та здійсненням державної

К. Плоский пропонує власну періодизацію сучасного українського